

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.69/2012/5. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2013. évi szeptember hó 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberrablás büntette miatt I.rendű vádlott ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2012. évi június hó 8. napján kihirdetett 3.B.144/2011/23. számú **ítéletét megváltoztatja**, a vádlott büntetését visszaesőként 1 /egy/ év börtönre és 3 /három/ év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

A Budaörsi Városi Bíróság 5.Bk.207/2009/2. számú ítéletéhez fűződő feltételes szabadságot megszünteti.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a vádlottat 32.145.- /Harminckettőezer-egyszáznegyvenöt/ Ft terheli.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 3.000.- /Háromezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott felhívásra köteles az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 3.B.144/2011/23.szám alatti ítéletével I.rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 175/A.§ /1/ bekezdése szerint minősülő emberrablás büntetében. Ezért 200 napi, napi tételenként 2.500 Ft, összesen 500.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról meg nem fizetése esetére, az eljárás során lefoglalt bűnjelek egy részét megsemmisíteni, más részét tulajdonosának, **sértettnek** kiadni rendelte és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg másik részéről megállapította, hogy az az állam terhén marad.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, az emberrablás büntette mellett a vádlott személyi szabadság megsértése büntetében történő bűnösnek kimondása és súlyosabb büntetés kiszabása érdekében.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést módosított formában tartotta fenn. Hivatkozott arra, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, a tényállás túlnyomó részt megalapozott, két ponton nem mutat azonban egyezőséget a törvényszék által elfogadott, **sértett** tárgyaláson tett vallomásával. Így azzal ellentétesen tartalmazza, hogy a gyermekeken cipő volt, illetve, hogy a sértett kisebbik gyermekét az ölében tartotta, míg gyk. **M.D.-t**, annak kezét fogva maga mellett vezette, amikor a vádlott utolérte őket. Ehelyütt annyiban kell pontosítani a tényállást, hogy a sértett minkét gyermekét a karjában tartotta, akikre a lakásból való távozás előtt cipőt nem adott. Álláspontja szerint az első fokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, s jórészt helyesen minősítette az általa elkövetett bűncselekményeket is. Az emberrablás büntette vonatkozásában a cselekmény minősítése helytálló, az ahhoz fűzött jogi indokolásról azonban ez nem mondható el. Az emberrablás két mozzanatú cselekmény, a személyi szabadságtól megfosztásból és a követelés előterjesztéséből tevődik össze. Tévedett az első fokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy **sértettet** fosztotta meg személyi szabadságától a vádlott azzal, hogy a gyermekét elvette tőle. Ezzel szemben az emberrablás büntette tekintetében a koránál fogva akaratnyilvánításra képtelen gyermeket fosztotta meg a vádlott a személyi szabadságától, amikor kivette az anyja kezéből, és annak kifejezett kérése ellenére nem adta vissza, hanem felvitte a lakásba. A cselekmény akkor vált befejezetté, amikor közölte **sértettel**, hogy milyen feltételek mellett engedi el a kislányt, illetve, fenyegette meg, hogy ha nem megy vele vissza a lakásba, ledobja a gyermeket az 10. emeletről. Ettől az eseménysortól időben teljesen elkülönül a vádlottnak az az utcán tanúsított kirívóan közösségellenes magatartása, mely a sértett feltartóztatásából, pulóverét megfogva visszahúzásából és további bántalmazásából állt. Ezért ez a cselekménysor további önálló bűncselekményt, a garázdaság vétségét is kimerítette. A büntetés kiszabása kapcsán a fellebbviteli főügyészség ugyancsak tévesnek ítélte az első fokú bíróság azon eljárását, hogy a Btk. 175/A.§ /6/ bekezdésében írt, korlátlan enyhítés lehetőségével élt. Álláspontja szerint a vádlott nem azért bocsátotta „szabadon” a gyermeket, mert belátta a helyzet tarthatatlanságát, hanem azért, mert **sértett** teljesítette a követelését. A korlátlan enyhítés lehetőségének kizárása mellett az első fokon kiszabott büntetés törvénysértő, csak szabadságvesztés kiszabása jöhet szóba, melynek során a törvényszék által egyébként helyesen feltárt enyhítő és súlyosító körülmények mellett a törvényi minimumnál enyhébb büntetés kiszabása nem indokolt s a többszörösen büntetett, különös visszaeső vádlott vonatkozásában nem mellőzhető a közügyektől eltiltás alkalmazása sem.

Összességében tehát a fellebbviteli főügyészség indítványt tett arra, hogy az ítélőtábla mondja ki bűnösnek a vádlottat további 1 rb, a Btk.271.§ /1/ bekezdése szerint

minősülő garázdaság büntetében, a Btk. 175/A.§ /6/ bekezdésére vonatkozó és az emberrabláshoz fűzött jogi indokolásból az ítélet 9. oldal hetedik bekezdésétől a 10. oldal negyedik bekezdéséig terjedő részeket mellőzze, a tényállást pontosítsa és a vádlottal szemben a törvényi minimumhoz közelítő, végrehajtandó szabadságvesztést és közügyektől eltiltás büntetést szabjon ki.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

I.rendű vádlott védője első sorban az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Utalt arra, hogy az első fokú bíróság jogi indokolásával egyetért, **sértett** az emberrablás büntetének túsza és egyben az a személy is volt, akihez a követelést a vádlott intézte, így a lépcsőház előtti visszatartása, a vele szemben alkalmazott erőszak, amely egyben kimerítené a garázdaság vétségének tényállását, mint szubszidiárius bűncselekmény bele olvad az emberrablási bűncselekménybe. Álláspontja szerint a törvényszék a törvényi feltételek megléte mellett helyesen alkalmazta a büntetés kiszabása során a korlátlan enyhítés lehetőségét, hiszen a vádlott a gyermeket már korábban elengedte, minthogy **sértett** a lakásba visszatért. A fellebbviteli főügyészség képviselőjének álláspontjával szemben az sem állapítható meg, hogy azt követően az anyát is uralma alá hajtotta a lakásban, hiszen annak megjelenését követően a vádlott a lakást elhagyva a boltba indult. Amennyiben az ítélet tábla a fenti érvelést és az első fokú bíróság ítéletét nem találná helytállónak, és a vádlott bűnösségét további garázdaság vétségben is megállapítaná, a védő ez esetben is lehetőséget látott pénzbüntetés alkalmazására, akár a napi tételek számának felemelésével is.

A fellebbezésre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett teljes körű bizonyítást folytatott le. Valamennyi beszerzett és tárgyalás anyagává tett bizonyítékot egyenként és összességében is megvizsgálta, értékelte, részletesen számot adva arról is, hogy a tényállás alapjául miért és mely bizonyítékokat fogadta el. I.rendű vádlott a lépcsőház előtti eseményeket lényegében maga sem vitatta, ezzel kapcsolatosan - különösen a bírósági tárgyaláson - a sértettel egyezően nyilatkozott. A sértett még a nyomozás során arról is beszámolt, hogy őt a vádlott az utcán a földre lökte, megrugdosta. Ezt a vallomását a tárgyaláson visszavonta, ezzel együtt is, mivel a három szemtanú is hasonló nyilatkozatot tett, a törvényszék e körben is alapos vizsgálatot folytatott. Az ügyben beszerzett objektívnek tekinthető orvosi látlelet, vélemény és orvosszakértői vélemény adataiból kiindulva nem kifogásolhatóan jutott arra a következtetésre, hogy a sértett tárgyaláson tett vallomása elfogadható, egyben logikus magyarázatát adta annak is, hogy azzal

együtt is, hogy a három szemtanú vallomásából sem fogadta el az erre vonatkozó részeket, miért nem találta egyebekben vallomásukat hiteltelennek. Megfelelően megindokolta azt is, hogy a sértett nyomozás során és a tárgyaláson tett eltérő vallomásai közül miért ez utóbbit fogadta el arra nézve, hogy a gyermekeken volt-e cipő, mindegyik a karjában volt-e, vagy D. saját lábán, mellette haladt, amikor a vádlott az utcán utolérte őket. Ez utóbbi bizonyítékértékelésével azonban, ahogy a fellebbviteli főügyészség is utalt rá, az egyébként a további részében megalapozott tényállás nincs összhangban, ezért azt az ítélet tábla a Be. 352.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján annyiban pontosítja az iratok tartalma alapján a 4. oldal 5. bekezdésében, hogy a sértett a lakásból való távozás előtt a gyermekekre cipőt nem adott, őket a karjában vitte.

A személyi részt is pontosítani kell azzal, hogy a Budaörsi Városi Bíróság a 10.B.276/2004/30.szám alatti ítéletével ittas járművezetés vétsége, garázdaság vétsége és könnyű testi sértés vétsége miatt marasztalta el a vádlottat.

Ezzel a kiegészítéssel a tényállás teljes mértékig megalapozott, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére, helyes a bűncselekmény megnevezése, jogi minősítése is. Az ehhez fűzött jogi indokolást azonban joggal támadta a fellebbviteli főügyészség is. Az első fokú bíróság az ítélet 9. oldal utolsó bekezdésében az adott tényállásból azt a jogi konstrukciót állította fel, hogy a perbeli esetben a személyi szabadságától megfosztott személy nem a védekezésre képtelen gyk. **M.D.**, hanem az anya volt, felé intézte a vádlott a követelését is, így az emberrablás atipikus esete valósult meg. Ebből adódóan a kiskorú gyermek elleni jogellenes magatartás a vádlott részéről a törvényszék által értékelés nélkül maradt. Ezt az álláspontot az ítélet tábla sem tudta osztani. A Btk. 175/A.§ /1/ bekezdésében írt emberrablás elkövetési magatartása kettős, áll egyszer másnak a személyi szabadságától megfosztásában, másodsorban ezen személy szabadon bocsátásának követelés teljesítésétől való függővé tételétől. Ezek a klasszikus szerepek - túszer és a követelés teljesítője - a törvényszék ítéletében is megfelelően rögzítésre kerültek. A tényállás tartalmazza azt, hogy **sértett** sértett mindkét gyermekét a karjában tartva menekült a vádlott elől, aki, amikor utolérte őket **sértett** ruházatának megragadásával, visszarángatásával próbálta erőszakkal kikényszeríteni a lakásba való visszamenetelt, majd, amikor ez nem sikerült, „kitépte” a koránál fogva amúgy védekezésre is képtelen gyk. **M.D.-t** az anyja kezéből. Ekként a gyermekkel szemben alkalmazott erőszakot, amely áttevődött az anyára is. A személyi szabadságától megfosztott személy ekként a kislány volt, akit anyja akarata ellenére a vádlott felvitt a lakásba, miután közölte követelését **sértettel**. Ehhez kapcsolódóan kell megjegyezni a törvényszéknek az ítélet 10. oldal 2. és 3. bekezdésében kifejtett álláspontjával szemben azt is, hogy a gyermek 10. emeletről

történő ledobása, tehát élet, vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés nem a személyi szabadságtól megfosztást célozta **sértett** irányában, hanem abból a célból hangzott el, hogy az anya a komoly fenyegetés hatására a követelést teljesítse, ami meg is történt. A tényállás szerint szinte azonnal követte is **sértett** a vádlottat és gyermekét a lakásba. Ennél pontosabb megállapítást, hogy csaknem egy időben haladtak, rendelkezésre álló adatok hiányában nem lehet tenni, az adott kérdést a hatóságoknak jobban ki kellett volna bontani, melyet utólag már pótolni nem lehet, de azért abból annyi mindenesetre alappal levonható, hogy a vádlottnak észlelnie kellett, hogy **sértett** a követelését késedelem nélkül teljesítve, követi őt a lakásba. Ehhez az időbeli sorrendhez igazodva kell vizsgálni a Btk. 175/A.§. /6/ bekezdésében írt korlátlan enyhítés lehetőségének alkalmazhatóságát is. E törvényhely kimondja, hogy korlátlanul enyhíthető annak a büntetése, aki az emberrablást- mielőtt abból súlyos következmény származott volna - önként abbahagyja. A törvényalkotó e korlátlan enyhítési lehetőség alkalmazásának feltételeként ebből adódóan belső meggyőződésen alapuló, mindenféle külső körülmény nélküli végiggondolt magatartást ír elő az elkövető részéről. Jelen esetben a vádlottat szinte azonnal követte a lakásba a sértett, így ebből csak arra vonható egyértelmű következtetés, hogy a vádlott azért hagyott fel cselekményével, mert meggyőződött arról, hogy a követelése teljesült. E szempontból nincs jelentősége annak sem, hogy a lakáson belül gyk. **M.D.-t** úgymond nem korlátozta mozgási szabadságában, a lényeg, hogy nem a gyermeket engedte anyjához, hanem a gyermeknek a lakásban tartásával az anyát kényszerítette az abba való felmenetelre. Ilyen körülmények mellett nem lehet beszélni a cselekménynek olyan belső meggyőződésen alapuló önkéntes abbahagyásáról, amely a Btk. 175/A.§ /6/ bekezdésének alkalmazását lehetővé tenné.

A garázdaság vétségnek megállapíthatósága kapcsán az ítélet tábla az adott tényállásból nem tudott egyértelmű következtetést vonni arra, hogy a lépcsőház előtt történt események egymástól határozottan elkülöníthetőek, vagyis ítéleti bizonyossággal kimondható, hogy mely, kétség kívül erőszakos, közösség elleni magatartására mondható ki, hogy azzal a vádlott megvalósította a garázdaság vétségét. Egy olyan gyorsan zajló eseménysorról van szó jelen esetben, amelyben az erőszak kezdetben az anya vonatkozásában indult meg, nem állapítható meg azonban, hogy a vádlottban ezen belül mikor alakult ki a gyermek elrablásának gondolata, az anyára is áttevődött, emberrabláshoz megkívánt erőszakon túl, mely magatartás lenne értékelhető önállóan, az emberrablással valóságos anyagi halmazatban álló garázdaság vétségeként. Ezért a vádlott amúgy valóban kirívóan közösséggellenes, erőszakos magatartását, mint többen a kevesebbet, az emberrablás büntettének keretében értékelte, azaz a megvalósított súlyosabb bűncselekménytől leválasztani nem tudta.

Az első fokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket túlnyomó részt helyesen feltárta. A súlyosító körülményeket csak azzal kell kiegészíteni, hogy a vádlott feltételes szabadság hatálya alatt állt a cselekmény elkövetése idején.

A törvény az adott bűncselekményt 2-8 évig terjedő szabadságvesztés kiszabásával rendeli büntetni. Ahogy az ítéletábra fentebb már utalt rá, I.rendű vádlott vonatkozásában a büntetés korlátlan enyhítését nem látta alkalmazhatónak, ezáltal a mindenképpen súlytalan pénzbüntetés helyett szabadságvesztés büntetés kiszabása jöhetett csak szóba. Az emberrablás komoly bűncselekmény, társadalomra veszélyességét jelzi a rá előírt büntetési tételkeret is. A vádlott bűncselekményét elhelyezve azonban az ilyen bűncselekmények között az mondható el, hogy az adott kategórián belül az enyhébb megítélésű cselekmények közé tartozik. Emiatt látott lehetőséget az ítéletábra arra, hogy a Btk.87.§ /2/ bekezdés c/ pontjának - enyhítő szakasz -alkalmazásával a törvényi minimumnál enyhébb, 1 év tartamú, a Btk. 43.§ a/ pontja szerinti börtönbüntetést és a Btk.53-55.§-a alapján 3 év közügyektől eltiltást alkalmazzon a vádlottal, mint visszaesővel szemben. A vádlott ugyanis a Btk. 137.§ 15. pontja szerint, a Budaörsi Városi Bíróság 10.B.276/2004/30.szám alatti ítéletére tekintettel, a garázdaság vétsége tekintetében akkor minősülne különös visszaesőnek, ha jelen ügyben a garázdaság vétségben is megállapításra került volna bűnössége. Ennyiben tévedett tehát az első fokú bíróság, amikor a cselekmény adott minősítése mellett a pénzbüntetést I.rendű vádlottal, mint különös visszaesővel szemben szabta ki. A vádlott ugyanakkor a Btk. 137.§ 14.pontja értelmében visszaeső, hiszen korábbi végrehajtandó szabadságvesztésének kitöltésétől jelen ügyben elbírált cselekményének elkövetéséig 3 év nem telt el. Az előzményi adatokból az is megállapítható, hogy cselekményét a korábbi elítéléshez fűződő feltételes szabadság ideje alatt, tehát a végrehajtás befejezése előtt követte el, így az ítéletábra a Btk. 48.§ /4/ bekezdése alapján a Budaörsi Városi Bíróság 5.Bk.207/2009/2.szám alatti ítéletéhez fűződő feltételes szabadságot megszüntette és a Btk.47.§ /4/ bekezdés a/ pontja alapján kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Észlelte az ítéletábra, hogy a törvényszék a bűnügyi költségről való rendelkezés során figyelmen kívül hagyta a nyomozás folytatása alatt felmerült 7.500 Ft bűnügyi költséget, mely a kirendelt védő díjából adódott, s amelyet a vádlottnak kell viselnie, ennyiben korrigálta a vádlottat terhelő első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, egyebekben az első fokú ítélet további törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta. A megváltoztató rendelkezések a Be. 372.§ /1/ bekezdésén alapulnak.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat a Be. 381.§ /1/ bekezdése szerint kötelezte.

Győr, 2013. szeptember 17. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és ezáltal a Tatai Törvényszék 2012. június hó 8. napján kelt 3.B.144/2011/23. szám alatti ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2013. szeptember hó 17. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül

kiadó